

jowej Radzie Spółdzielczości Produkcyjnej oraz wojewódzkim i powiatowym związkom rolniczym spółdzielni produkcyjnych funkcji instruktażowo-rachunkowych oraz organizacyjno-statutowych, wykonywanych dotychczas przez resort Ministerstwa Rolnictwa, z równoczesnym zapewnieniem środków finansowych niezbędnych dla działalności tych związków.

§ 6. Zobowiązuje się Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady Spółdzielczości Produkcyjnej i Ministrem Rolnictwa do:

- a) wydania przepisów, ustalających zasady udzielania pomocy kredytowej Państwa dla spółdzielni produkcyjnych, zapewniających spółdzielniom samodzielność i swobodę w dysponowaniu ich majątkiem i środkami finansowymi oraz ograniczających kontrolę banku do koniecznego minimum;
- b) zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym kredytów obrotowych, długoterminowych produkcyjnych, długoterminowych inwestycyjnych na wszystkie cele związane z prowadzeniem i rozwojem gospodarstwa rolnego, na zakup, wydzierżawianie i uruchamianie małych obiektów przetwórstwa rolnego, na budowę i uruchamianie małych wytwórni materiałów budowlanych oraz na budownictwo indywidualne członków spółdzielni, z zachowaniem zasady celowości zużycia i terminowej spłaty kredytów.

§ 7. Upoważnia się Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła, Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz prezydium rad narodowych do:

- a) przekazywania na własność lub wydzierżawiania prawidłowo gospodarującym spółdzielniom produkcyjnym drobnych obiektów przemysłu rolnego i zakładów pomocniczych, jak np.: młynów, przetwórni owocowo-warzywnych, warsztatów naprawczych, tartaków położonych w granicach gruntów spółdzielni lub w bezpośrednim ich sąsiedztwie, jak również małych tuczarni przemysłowych;
- b) udzielenia w miarę potrzeby spółdzielniom produkcyjnym przejmującym wymienione zakłady pomocy technicznej i organizacyjnej w ich uruchomieniu oraz zaopatrzeniu w niezbędne urządzenia i sprzęt.

§ 8. 1. Traci moc uchwała nr 74 Prezydium Rządu z dnia 4 lutego 1956 r. w sprawie specjalnej pomocy finansowej dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych (Monitor Polski Nr 17, poz. 243).

2. Zachowują moc inne przepisy określające rodzaje i formy dotychczasowej pomocy Państwa dla spółdzielni produkcyjnych posiadających warunki rozwoju gospodarczego.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom oraz Krajowej Radzie Spółdzielczości Produkcyjnej.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

190

UCHWAŁA Nr 115 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 marca 1957 r.

w sprawie organizacji rynku warzywno-owocarskiego.

W celu

- dalszego zwiększenia produkcji warzyw i owoców,
- zwiększenia materialnego zainteresowania rolników we wzroście produkcji warzyw i owoców,
- usprawnienia organizacji skupu warzyw i owoców,
- zapewnienia ludności miast zaopatrzenia w warzywa i owoce

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Centrala Spółdzielni Ogrodniczych i zrzeszone w niej spółdzielnie ogrodnicze, gminne spółdzielnie „Samopomoc Chłopska” i państwowe przedsiębiorstwa skupu prowadzić będą skup warzyw i owoców, swobodnie zawierać umowy na sprzedaż warzyw i owoców z dowolnie wybranymi kontrahentami na zasadach handlowych wzajemnie uzgodnionych.

2. Zakłady przemysłu owocowo-warzywnego mogą zawierać umowy handlowe na dostawę warzyw i owoców z dowolnie wybranymi przedsiębiorstwami lub organizacjami skupu, ogłaszać przetargi na dostawę warzyw lub owoców, organizować punkty skupu w zakładach oraz kontraktować na najbliższym zapleczu fabryk specjalne uprawy warzyw i owoców, które ze względu na krótką trwałość wymagają dostaw bezpośrednich producent — zakład. Rejon kontraktacji na zapleczu fabryk powinien być uzgodniony z zainteresowanymi przedsiębiorstwami skupu (państwowymi lub spółdzielniemi ogrodniczymi).

3. Przedsiębiorstwa i organizacje handlu detalicznego mają prawo w razie potrzeby dokonywać skupu warzyw i owoców na własne potrzeby na targach, rynkach i bazarach.

4. Spółdzielnie produkcyjne, państwowe gospodarstwa rolne, spółdzielnie ogrodnicze oraz indywidualni producenci mają prawo nieskrępowanego dowozu i bezpośredniej sprzedaży warzyw i owoców na targach, bazarach i rynkach bądź też sprzedaży przedsiębiorstwom detalicznym, zakładom żywienia zbiorowego lub bezpośrednio sklepom należącym do przedsiębiorstw i organizacji detalicznych.

5. Stosunki handlowe pomiędzy organizacjami, przedsiębiorstwami skupu a przedsiębiorstwami i organizacjami handlu detalicznego powinny być oparte na bezpośrednich umowach handlowych kupna i sprzedaży.

6. Przedsiębiorstwa prywatne mają prawo skupu na targach i bazarach oraz sprzedaży detalicznej warzyw i owoców w ramach posiadanych uprawnień handlowych.

§ 2. 1. W celu właściwego oddziaływania na zwiększenie produkcji, lepszego powiązania aparatu skupu z producentami, jak i właściwego zaopatrzenia rynków deficytowych, eksportu i przemysłu należy utrzymać i nadal rozwijać kontraktację warzyw i owoców.

2. Umowy kontraktacyjne powinny przewidywać ceny minimalno-gwarancyjne na kontraktowane warzywa i owoce.

3. Zobowiązuje się Ministra Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami do opracowania wniosków w zakresie pomocy materiałowej dla kontraktujących producentów.

§ 3. Spółdzielnie ogrodnicze powinny wpływać na zwiększenie i polepszenie produkcji ogrodniczej przez:

- a) organizowanie poradnictwa techniczno-produkcyjnego,
- b) organizowanie zwalczania szkodników na plantacjach warzyw i w sadach,
- c) nabywanie i wspólne eksploatowanie maszyn i narzędzi ogrodniczych,
- d) organizowanie dostaw nasion, materiału szkółkarskiego, nawozów sztucznych, środków ochrony roślin itp.,
- e) rozwijanie budownictwa przechowalni warzyw i owoców, szklarni, inspektów itp.

§ 4. 1. Uspołecznione przedsiębiorstwa skupu powinny płacić producentom ceny wynikające z podaży i popytu. Ceny te powinny być w zasadzie uzgodnione uprzednio z odbiorcami: przedsiębiorstwami handlu detalicznego, przemysłu, handlu zagranicznego itp.

2. Przedsiębiorstwa handlu detalicznego (jak również przedsiębiorstwa skupu) kupują warzywa i owoce od producentów po cenach umownych.

3. Prezydium rad narodowych w uzgodnieniu z Państwową Komisją Cen mają prawo okresowego ustalania maksymalnych cen detalicznych na niektóre podstawowe warzywa i owoce. Ceny takie mogą być wprowadzone w ściśle określonych

miejsowościach o charakterze przemysłowym oraz wycieczkowym.

4. Przedsiębiorstwa detaliczne nie uspołecznione kupują warzywa i owoce od producentów i sprzedają je po cenach przez siebie wyznaczonych.

§ 5. 1. Zobowiązuje się Ministerstwo Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Centralą Spółdzielni Ogrodniczych do koordynowania działalności przedsiębiorstw skupu i handlu detalicznego w zakresie bilansów towarowych, planów zaopatrzenia przemysłu oraz rezerw zimowych w warzywach i owocach.

2. Nadwyżki płodów ogrodniczych, po zabezpieczeniu rynku wewnętrznego, mogą być przez Centralę Spółdzielni Ogrodniczych eksportowane w porozumieniu z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego.

§ 6. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się zainteresowanym ministrom.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Nowak

191

UCHWAŁA Nr 125 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 kwietnia 1957 r.

w sprawie opracowywania terenowych bilansów siły roboczej.

Planowanie prawidłowych kierunków rozwoju poszczególnych regionów kraju, jak i prowadzenie bieżącej polityki gospodarczej dostosowanej do potrzeb danego terenu — wymaga rozeznania stanu, rozmieszczenia i wykorzystania zasobów siły roboczej.

W tym celu Rada Ministrów uchwala:

§ 1. 1. Prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych opracowują roczne powiatowe (miejskie) bilanse siły roboczej.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (WRN) opracowują roczne wojewódzkie bilanse siły roboczej jako zbiorcze zestawienia powiatowych bilansów siły roboczej i przesyłają bilanse wojewódzkie w odpisie do Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 2. Zakłady pracy obowiązane są dostarczać na żądanie prezydiów rad narodowych danych niezbędnych do opracowania

bilansów siły roboczej, w szczególności danych dotyczących faktycznego i przewidywanego stanu zatrudnienia.

§ 3. Zasady, tryb i terminy opracowywania bilansów siły roboczej (§ 1) oraz szczegółowy zakres danych, o których mowa w § 2, ustali Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego — po zasięgnięciu opinii prezydium WRN.

§ 4. Traci moc § 6 uchwały nr 679 Prezydium Rządu z dnia 29 września 1951 r. w sprawie werbunku niewykwalifikowanej siły roboczej (Monitor Polski Nr A-88, poz. 1214).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

192

UCHWAŁA Nr 126 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 kwietnia 1957 r.

o zmianie uchwały nr 496 Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1951 r. o rozdziale i wykorzystaniu mieszkań pracowniczych i służbowych (Monitor Polski Nr A-68, poz. 887) i ustaleniu zasad rozdziału mieszkań uzyskanych z publicznego budownictwa mieszkaniowego.

§ 1. Mieszkania w domach wznoszonych w ramach planu inwestycyjnego rozdzielane są zgodnie z celem gospodarczym poszczególnych inwestycji, a mianowicie:

- a) w budownictwie mieszkaniowym rozproszonym, prowadzonym przez poszczególne resorty (budownictwo z planu inwestycyjnego, ze środków pozalimitowych, z funduszu zakładowego) — zgodnie z wytycznymi usta-

lonymi przez właściwego ministra w zasadzie na mieszkania służbowe inwestora bezpośredniego,

- b) w budownictwie mieszkaniowym rozproszonym, którego inwestorem bezpośrednim są prezydium rad narodowych — do dyspozycji prezydium właściwej rady narodowej,